

ἐπ' ἐλάχιστον ὡς φῶς φωτίζον καὶ ὑποδεικνύον τὰς χρ̄στιανικὰς ἀρχὰς καὶ ὡς ἄλλας συγκρατοῦν ἀπὸ τὴν σήψιν καὶ φθορὰν τὸ περιβάλλον καὶ πρὸ παντὸς τὴν δύστηνον νεολαίαν ἥτις ὡς πλοῖον ἄνευ πηδαλίου πλέει εἰς πέλαγος τρικυμιῶδες, πλήρες ὑφάλων καὶ σκοπέλων καὶ μεταξὺ Σκύλλης καὶ Χαρὶβδεως ἀπειλουμένην ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν νὰ καταποντισθῇ ἀπὸ τὰ κύματα τῆς διαφθορᾶς ἢ νὰ συντριβῇ ἐπὶ τῶν βράχων τῆς ἀπιστίας.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ

ΟΙ ΑΠΙΣΤΟΙ ΚΑΙ Η ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑ ΤΩΝ ΓΡΑΦΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΤΗΝ ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑΝ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ
ΕΠΙΚΥΡΟΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ

Ἀφ' οὗ εἶδομεν τὰ αἷτια, τὰς συνεπείας καὶ τὰς θεραπείας τῆς ἀπιστίας πρὸς τὴν Θεοπνευστίαν τῆς Γραφῆς ἤδη θ' ἀποδείξωμεν ὅτι τὴν θεοπνευστίαν τὴν ἐπικυροῖ καὶ τὸ κῦρος τοῦ θεανθρώπου. Εἰς τὸ ἀπολογητικὸν μας ἔργον περὶ τῆς Θεότητος τοῦ Χριστοῦ ἀπεδείχθη πασιφανῶς καὶ πολυτρόπως ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι θεάνθρωπος. Οἱ πλείστοι τῶν ὀρθολογιστῶν σήμερον ὑποστηρίζουν ὅτι μόνον τοὺς λόγους τοῦ Χριστοῦ δέχονται ὡς θεοπνεύστους καὶ ὄχι καὶ τοὺς τοῦ Μωϋσέως, Παύλου κλπ. Ἄλλὰ τοῦτο ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται εὐλογηφανὲς ἐν' ᾧ κατὰ βάθος εἶναι παραλογισμὸς καθ' ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ἀποκαλεῖ **Λόγον Θεοῦ** τὴν Πεντάτευχον τοῦ Μωϋσέως (Μαρκ. 7, 13) ἐναντίον τῆς ὁποίας στρέφεται ὅλη ἡ λύσσα τῶν ἀπίστων. Καὶ ἡ ὑπόλοιπος Π. Δ. ἐπίσης ἐπικυροῦται ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ὡς θεοπνευστος Ματθ. 5, 18, Ἰωαν. 10, 35, Λουκ. 23, 57 καὶ 16, 31, Ἰωαν. 5, 47 κ.λ.π. Ἐπίσης καὶ τὴν Κ. Δ. ἐπικυροῖ ὡς θεοπνευστον διὰ τῶν Ἰωαν. 14, 26 καὶ 16, 12 κλπ. Ὡστε ἀφ' οὗ ὁ θεάνθρωπος ἐπιβεβαίωσι τὴν Θεοπνευστίαν τῆς Γραφῆς ἄρα εἶναι Θεοπνευστος. Οἱ ὀρθολογισταὶ εἰς τὸ κῦρος τοῦ Ἰησοῦ τί ἔχουν ν' ἀντιπαραβάλλουν; τὸ κῦρος τοῦ Στράους καὶ Ρενάν; Ὡστε ν' ἀρνηθῶμεν τὸ ὅτι λέγει ὁ Χριστὸς καὶ νὰ δεχθῶμεν τοὺς παραλογισμοὺς τοῦ Στράους καὶ Ρενάν! Ὁ Χριστὸς ἔχει τόσα ὑπὲρ αὐτοῦ, ὑπέστη τόσας κριτικὰς ἐπιθέσεις καὶ τὸ ἔργον του ἐπέζησε μετὰ 20 αἰώνων

προβολὰς λυσοῦδες καὶ τέλος τὸ ἐπεκύρωσε καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεως, αὐτοὶ μὲ τί πιστοποιητικὰ ἀξίας θὰ ἀντιπαραβληθῶν πρὸς τὸν Χριστόν; Παραλογισμοί!

ΤΗΝ ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑΝ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ ΕΠΙΚΥΡΟΙ
Η ΕΚΠΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΦΗΤΕΙΩΝ

Ὡστε καὶ ἐσωτερικοὶ λόγοι συναγόμενοι ἐκ τῆς Βίβλου πείθουν ἀδιστάκτως περὶ τῆς Θεοπνευστίας τῆς. Δυστυχῶς τὸ τοιοῦτον τὸ ἀγνοοῦν ὄχι μόνον οἱ ἄπιστοι σοφοὶ καὶ ἄσοφοι ἀλλὰ καὶ οἱ πλείστοι ἐκ τῶν πιστῶν. Ἀπλῶς θὰ σκιαγραφήσωμεν τοῦτο ἵνα λάβουν οἱ ἀναγνώσται μίαν ἰδέαν. ἔχομεν προφητείας ρητὰς καὶ σαφεῖς καὶ προφητείας διὰ συμβόλων καὶ τύπων. Ἀφροοῦν δὲ οὗτοι ἢ τὸν Χριστόν, ἢ τὸν Ἰουδαϊκὸν λαὸν ἢ τοὺς εἰδωλολάτρας.

Ὅλαι αἱ προφητεῖαι αἱ περὶ Μεσσίου ἐξεπληρώθησαν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ ὡς ἀποδεικνύομεν εἰς τὸ περὶ τῆς Θεότητος τοῦ Χριστοῦ ἔργον μας. Τὸ 53ον Κεφάλαιον τοῦ Ἡσαίου ὁμιλεῖ περὶ τοῦ Μεσσοῦ ὡς ἱστορικὸν κεφάλαιον καὶ οὐχὶ ὡς προφητικόν. Καὶ αὐτοὶ οἱ Ἰουδαῖοι ὡς χριστολογικὸν ἐκήρυττον τὸ κεφάλαιον τοῦτο μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ κριτικὴ σχολὴ προσπαθεῖ νὰ διαστρέψῃ τὸ πρᾶγμα ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον διότι ὁμιλεῖ περὶ ἐνὸς καὶ ἀναμαρτήτου καὶ οὐχὶ περὶ τοῦ λαοῦ ὅστις ρητῶς διακρίνεται ἀπὸ τὸν περὶ ὁ Ἡσαίας ὁμιλεῖ προφητικῶς. ἔχομεν φαινομενικῶς ἀντιφασκούσας προφητείας ἀλλ' ἀπασαὶ αὐταὶ ἐκπληροῦνται θαυμαστῶς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ καὶ κατὰ τὴν πρώτην καὶ κατὰ τὴν δευτέραν παρουσίαν. Ἐὰν διάφοροι ἔργαται ἄνευ προσυνευήσεως καὶ ἄνευ σχεδίου ἕκαστος κατὰ τὸ δοκοῦν ἐσκάλιζε ἀπὸ ἐν μάρμαρον κατὰ διαφόρους τρόπους, τύπους καὶ ἐποχὰς καὶ τοῦτο ἐγένετο εἰς διάστημα 1500 ἐτῶν καὶ εἶτα ὅλα συνενοῦμενα ἀπετέλουν κατὰ τὸ φαινόμενον τυχαίως μεγαλοπρεπῆ ναὸν τί θὰ ὑπέθετε τίς; Βεβαίως ὅτι ὅλοι ἐβάδιζον ἐπὶ ὠρισμένου σχεδίου καὶ κατὰ παραγγελίαν. Παρόμοιόν τι συνέβη καὶ μετὰ τοὺς συγγραφεῖς, τῆς Γραφῆς. Ὅλοι ὁμιλοῦν περὶ τοῦ ἰδίου προσώπου καὶ κατὰ θαυμαστῶς ἀριστοτεχνικὸν τρόπον, περιγράφουν καὶ προλέγουν τὰ περὶ τοῦ Μεσσοῦ.

Ὡστε καὶ ἡ ἐκπλήρωσις ὅλων τῶν προφητειῶν τῆς Γραφῆς ἀποδεικνύει τὴν θεοπνευστίαν ταύτης.

ΤΗΝ ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑΝ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ
ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΚΑΙ Η ΕΝΟΤΗΣ ΑΥΤΗΣ

Ἡ Γραφή καλεῖται βιβλιοθήκη καὶ δικαίως διότι περιλαμβάνει 66 ὁλόκληρα διάφορα βιβλία. Καὶ ἐν τούτοις ὁ συνεκτικὸς μεταξύ των δεσμὸς καὶ ἡ ἐνότης ὅλων αὐτῶν τῶν βιβλίων εἶναι τόσον μεγάλη ὥστε καὶ πάλιν εὐλόγως ἀποκαλεῖται ἀπλῶς Βίβλος ὡς ἀποτελοῦσα ἓν βιβλίον. Ἄν καὶ ἐγράφησαν ἀπὸ 40 περίπου συγγραφεῖς, εἰς διάστημα 1500 ἐτῶν, ἀπὸ διαφόρων ἀπὸ βασιλέως μέχρι τοῦ ποιμένου, κατὰ διαφόρους τόπους, χρόνους περιστάσεις, συνθήκας καὶ γλώσσας. Περιέχει φιλολογικὴν ὕλην πάσης μορφῆς ποιήσιν, ἐπικήν, λυρικήν, διδακτικὴν ραψωδίαν, ἐλεγείον, ἐπίσης καὶ εἰς πεζὸν λόγον παντὸς εἶδους, ἱστορικὰς πραγματείας, διδακτικὰς, θεολογικὰς, ἐπιστολάς, παροιμίας, παραβολὰς, ἀλληγορίας καὶ ρητορικὴν. Ἐπίσης ἐγράφη εἰς τρεῖς γλώσσας ἦτοι Ἑβραϊκὴν, Ἑλληνικὴν καὶ Ἀραμαϊκὴν. Τί πρέπει νὰ περιμένωμεν ἀπὸ ἓνα βιβλίον γραφὴν ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις; τόσον πολυσύνθετον, ἀπὸ τόσα μέρη ἀπαρτισθέν, εἰς τόσον κωχωρισμένας περιόδους, καὶ διαφόρους συνθήκας; Δὲν θὰ ἔπρεπε τὸ βιβλίον τοῦτο νὰ μὴ εἶχεν ἐνότητα, συμφωνίαν, ὁμοιομορφίαν; Καὶ ἐντούτοις πᾶν τούναντίον συμβαίνει τὸ βιβλίον τοῦτο ἐνέχει τὴν θαυμασιωτέραν ἐνότητα καὶ δὲν ἐννοεῖται τὸ ἐν ἄνευ τοῦ ἑτέρου. Ἡ δὲ ἐνότης αὕτη εἶναι βαθεῖα καὶ ὄχι κατ' ἐπιφάνειαν. Ἐνέχει δὲ ἐνότητα ὁργανικὴν δηλ. ἡ Γένεσις συμβολίζει τὴν βλάστησιν.... τὰ εὐαγγέλια, τὰ ἄνθη καὶ τέλος ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου τὸν καρπὸν τοῦ δένδρου.

Η ΑΠΕΙΡΟΣ ΥΠΕΡΟΧΗ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ ΑΠ' ΟΛΑ Τ'
ἌΛΛΑ ΒΙΒΛΙΑ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΕΠΙΣΗΣ
ΤΗΝ ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑΝ ΤΗΣ

Ἐπῆρξεν ἐποχὴ καθ' ἣν ἐπεχειροῦν οἱ Κριτικοὶ ν' ἀντιπαραβάλουν τὴν Γραφὴν πρὸς ἄλλα βιβλία καὶ νὰ προσπαθοῦν νὰ συνάγουν ὅτι παρόμοια ἐλέχθησαν καὶ ἀπὸ ἄλλους εἰδωλολάτρων σοφῶν. Ἄλλ' ὅλαι αὗται αἱ ὑπουλοὶ προσπάθειαι ἀπέτυχον ἤδη οἰκτρῶς καὶ ἀντὶ νὰ βλάψουν συνετέλεσαν ἵνα ἐξυψώσουν ἔτι περισσότερο εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν τὴν θεόπνευστον Γραφὴν. Ἀπεδείχθη ὅτι εἶπον μερικὰς ἀληθείας καὶ οἱ εἰδωλολάτραι σοφοὶ ἀλλὰ μὲ πόσα ψεύδη τὰ ἀνέμιξαν; Στιγμὰς ἐκλάμψων εἶχον καθ' ὅς ἔλεγον κατὶ φωτισθέντοι ὑπὸ τοῦ σπερματικοῦ Λόγου ὡς λέγει ὁ

φιλόσοφος καὶ μάρτυς Ἰουστίνος ἐν ᾧ τὰ πλεῖστα ἐξ ὧν ἔλεγον δύναται νὰ ὀνομασθοῦν **λάμποντα ἐγκλήματα** ὡς εὐλόγως τὰ ἀπεκάλεσεν ὁ μέγας χριστιανὸς φιλόσοφος Αὐγουστίνος καὶ ὁ Τερτυλιανός. Ἐπίσης ἄλλοι σοφοὶ λέγει ὅτι τὰ ἴχνη τῶν καλῶν λόγων τῶν εἰδωλολατρῶν σοφῶν ἐν μέσῳ τῆς σωρείας τῶν σαπρῶν δύναται ν' ἀντιπαραβληθοῦν πρὸς πολυτίμους λίθους βυθισμένους ἐν μέσῳ κόπρου καὶ βορβόρου **ἀνεξαλείπτου**. Ὁ μέγιστος τῶν ἀρχαίων σοφῶν ὅστις καὶ πρόδρομος τοῦ χριστιανισμοῦ ἐν μέσῳ τοῦ εἰδωλολατρικοῦ κόσμου καλεῖται ὁ Σωκράτης ἔχει στιγμὰς ὑπερόχου ἐξάρσεως καὶ εἶπε φράσεις πράγματι σχεδὸν χριστιανικὰς ἀλλὰ ἀφ' ἑτέρου ἐκ τοῦ στόματός του ἐξέφευγον ἀνήθικοι ἐκφράσεις, καὶ ὑπεδείκνυε τρόπους καθ' οὓς μία πόρνη θὰ ἔπρεπε νὰ φέρεται ἵνα κερδίξῃ περισσότερα. Ὁ Ἀριστοτέλης τὸ κινήτῳν τοῦτο πανεπιστήμιον τοῦ ἀρχαίου κόσμου ὁ διαμορφωτὴς τῆς μεγάλης διανοίας τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου διεκήρυττεν ὅτι ὁ Θεὸς ἔπλασε δύο τάξεις ἀνθρώπων τοὺς δούλους καὶ τοὺς ἐλευθέρους καὶ ἐκήρυττεν ὅτι ὁ δούλος εἶναι κατωτέρα ὑποστάσεως, καὶ δὲν εἶναι ἄριστος ἄνθρωπος.

Ὁ Μ. Αὐρήλιος ἔγραψεν περὶ ἐπιεικείας ἀλλ' ὁ ἴδιος ὑπῆρξεν ἄνευ λόγου τρομερὸς χριστιανομάχος καὶ ἐθανάτωνε ἀσυστόλως μυριάδας ἐπὶ τῇ ἀπλῇ δηλώσει ὅτι εἶναι χριστιανοὶ καὶ ἐν τούτοις ἦτο ἔξοχος φιλόσοφος καὶ θαυμάζεται διὰ τὰ ἔργα του!

Ὁ Σενέκας ἔγραψε περὶ τῶν ἀγαθῶν τῆς πενίας ἀλλ' ὁ ἴδιος ὑπῆρξε τρομερὰ ἄσωτος καὶ διαμορφωτὴς καὶ παιδαγωγὸς τοῦ αἰμοβόρου καὶ ἀνθρωπομόρφου θηρίου Νέρωνος. Ὁ Κομφούκιος ἔγραψε πολλὰ περὶ ἀγάπης ἀλλὰ τὸ ψεῦδος ἀνήγαγεν εἰς ἐπιστήμην καὶ τὸ ἐδίδαξε καὶ τὸ ἐφήρμοσε.

Τὰ ἄλλα βιβλία περιέχουν μερικὰς ἀληθείας ἀλλ' ἡ Γραφή περιέχει ὅλην τὴν ἀληθειαν. Ἡ Γραφή εἶναι τὸ παλαιότερον βιβλίον τοῦ Κόσμου καὶ ἐν τούτοις οὐδεμία ἠθικὴ ἢ πνευματικὴ ἀρχὴ νέα ἀνεκαλύφθη τῆς ὁποίας τὰ σπέρματα νὰ μὴ ὑπάρχουν εἰς τὴν Γραφὴν. Ἐὰν ὅλα τὰ βιβλία τοῦ κόσμου κατεστρέφοντο καὶ ἔμενε μόνον ἡ Γραφή ὁ κόσμος οὐδόλως θὰ ἐξημοῦτο ἠθικῶς.

Ὅλα ὁμοῦ τὰ βιβλία τοῦ κόσμου στιβόμενα δὲν παράγουν ὅσα ἡ Γραφή ἠθικὰ διδάγματα ἂν καὶ τὰ πλεῖστα ἐκεῖθεν ἔχουν

ταῦτα δανεισθῆ. Αἱ λοιπὸν τὸ μυστηριώδες καὶ ἀνεξήγητον τοῦτο βιβλίον εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι ἔργον ἀνθρώπου; Πῶς δύναται νὰ ἐξηγηθῆ τὸ ὅτι ἡ Γραφή ἐν βιβλίον λαοῦ βαρβάρου, συγγραφέων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀγραμμάτων καὶ τόσον ἀρχαῖον ὄχι μόνον ἐπέζησε ἐπὶ χιλιετηρίδας ἀλλὰ καὶ διευθύνει τὰς τύχας τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου; Οἱ ἀρνούμενοι τὴν θεοπνευστίαν εὐρίσκονται πρὸ ἀνεξηγήτου μυστηρίου.

Ἡ ΠΑΝΤΟΥΡΝΑΜΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑἴΤΗΤΗΤΟΝ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΤΗΝ ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑΝ ΤΗΣ

Ἡ Γραφή ἀνέκαθεν εὐρέθη ἀντιμέτωπος πρὸς ὅλον τὸν κόσμον. Ἐπεστρατεύθησαν ἐναντίον αὐτῆς ὅλοι οἱ σοφοί, οἱ ἱερεῖς, οἱ μάγοι, οἱ μάντις, οἱ Ἰουδαῖοι, οἱ Φαρισαῖοι, ὁ φανατισμὸς τοῦ εἰδωλ. κόσμου, τὰ θηρία, οἱ Αὐτοκράτορες, οἱ στρατοί, τὸ πῦρ, ἡ μάχαιρα, οἱ τροχοί, ἡ ἄσβεστος, αἱ λίμναι, καὶ ἀπειρα ἄλλα στοιχεῖα τῆς φύσεως καὶ σατανικὰ σχέδια ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν πρὸς καταστροφὴν τῆς Γραφῆς καὶ τοῦ ἔργου τῆς. Ἐξηγητήθη ὅλη ἡ δύναμις τοῦ καλάμου τοῦ Κέλσου, τοῦ Πορφυρίου, τοῦ Λουκιανοῦ καὶ τόσων ἄλλων σοφῶν πῶς ἔζησαν τὸν 2ον—3ον αἰῶνα μ. χ. ἵνα συντριβῆ ἐν τῇ γενέσει τῆς ἡ ἐν τῇ Γραφῇ χριστ. διδασκαλίᾳ. Ὑπὲρ τὰ 11 ἑκατομ. ὀπαδῶν τῆς Γραφῆς εὗρον τρομακτικὰ μαρτυρικὸν θάνατον, ἀλλὰ δὲν ἠνθούουν ν' ἀποσπασθοῦν ταύτης. Ὡς ὁ ἀπαισιώτερος τῶν κακούργων ἀνεξηγεῖτο καὶ ἀμέσως ἐρρίπτετο εἰς τὴν πυρὰν ἡ Γραφή μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ἐξαφανισθῆ κάθε ἴχνος ταύτης ἀπὸ τὸν κόσμον. Ὁλος ὁ ὄγκος τῆς Κοσμοκρατείας Ρώμης στρέφεται μὲ ὅλα τὰ τότε σύγχρονα ποταπὰ μέσα ἐναντίον τῆς Βίβλου. Μυριάδες καὶ ἑκατομμύρια στρατοῦ τίθενται εἰς κίνησιν ἵνα θανατώσουν καὶ ἐξαφανίσουν τὴν Γραφήν. Ὁχι μόνον οἱ κάτοχοι ἀλλὰ καὶ οἱ γνωρίζοντες κατι περὶ τῶν κρυπτομένων Γραφῶν! καὶ μὴ καταγγέλοντες τοῦτο, ὑφίστανται φορικτὰ μαρτύρια καὶ τέλος τὸν θάνατον! Μετὰ τοὺς ἐξωτερικοὺς ἐχθρούς ἡ Γραφή ἀποκτεῖ καὶ ἐσωτερικοὺς ἤτοι τοὺς διαφόρους αἰρετικοὺς ἐξ ὧν ἕκαστος ζητεῖ ν' ἀλλοιώσῃ καὶ διαμορφώσῃ κατὰ τὸ δοκοῦν, ἀλλὰ καὶ ἐντεῦθεν ἐξέρχεται νικητρία καὶ ἀλώβητος, Ἀλλὰ καὶ συνεχῶς μέχρι σήμερον ἤτοι ἐπὶ 20 αἰῶνας πᾶν ἀνθρώπινον μηχανημα, ἡ σοφία, ἡ εὐφυΐα, ἡ σάτυρα, ἡ δύναμις, ἡ κτηνωδία λυσοῦσθε ἀντιστρατεύον-

ται πρὸς τὴν Γραφήν. Πάντοτε ἡ πλειονότης καὶ εἰς πνεῦμα καὶ εἰς δύναμιν ἦτο ἀντίθετος τῆς Γραφῆς! Πῶς ἐξηγεῖται λοιπὸν ἡ παρ' ὅλα ταῦτα ἐπικράτησις τῆς Γραφῆς, ἐὰν δὲν δεχθῶμεν τὴν θείαν προέλευσίν τῆς;

Ἡ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ ΕΠΙΡΡΟΗ ΤΗΣ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΤΗΝ ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑΝ ΤΗΣ

Ἡ Γραφή ἀνέκαθεν ἐξήσκησε θείαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων. Ὁχι μόνον ἄτομα ἀλλὰ καὶ ἔθνη ὁλόκληρα ἐξυψοῖ, ἐξευγενίζει καὶ ἐκπολιτίζει, θεοποιεῖ ἢ ἐπέμβασις τῆς Γραφῆς, ἐν ᾧ ἀντιστρόφως ἢ ἀπομάκρυνσις τῆς Γραφῆς ἐπαναφέρει καὶ τὰ ἄτομα καὶ τοὺς λαοὺς εἰς τὴν βαρβαρότητα. Ὁ,τι κάλλιστον ἐν τῷ κόσμῳ ἐκ τῆς Γραφῆς προήλθεν. Ὁ προσβάλλων τὴν Γραφήν προσβάλλει αὐτὰ τὰ θεμέλια παντὸς ἀγαθοῦ καὶ εἶναι ὁ χειρίστος ἐχθρὸς τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν ἀτόμων. Ἐὰν ἀντιπαβάλωμεν ἓνα πιστεύοντα εἰς τὴν θεοπνευστίαν μὲ ἓνα ἄλλον ἄπιστον, θὰ ἴδωμεν ζωντανὴν τὴν σωτηριώδη ἐπίδρασιν ἐπ' αὐτοῦ τῆς Γραφῆς. Ἐὰν πρόκειται νὰ ἐξακριβώσωμεν τὸν Γραφικὸν χαρακτήρα μιᾶς ἐπιστολῆς καὶ οἱ ἔχοντες στενὰς σχέσεις μετ' ἐκείνου εἰς ὃν ἀποδίδεται ἡ ἐπιστολή, διακηρύττουν ὅτι εἶναι ἰδική του, οἱ δὲ μηδέποτε γνωρίζοντες αὐτὸν λέγουσιν ὅτι δὲν εἶναι ἰδική του, ποίους θὰ πιστεύσωμεν; Βεβαίως ἐκείνους οἵτινες τὸν ἐγνώριζον. Οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου οἱ γνωρίζοντες καὶ ζῶντες κατὰ τὴν Γραφήν ἐκεῖνοι εἶναι εἰς θέσιν νὰ μᾶς βεβαιώσουν ἂν ἦναι θεοπνευστος ἢ ὄχι. Οἱ δὲ μὴ ἔχοντες ἐσωτερικὴν σχέσιν μετ' αὐτῆς δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζουν τοῦτο. Πᾶν ὅτι ὁ ἄνθρωπος παράγει ἔχει τέρμα καὶ ἐξαντλεῖται, ἀλλ' ἡ Γραφή ἐπὶ 20 αἰῶνας ἀρδεύει τὸν κόσμον μὲ τὰ σωτηριώδη νάματά τῆς καὶ ἐν τούτοις διατελεῖ ἀνεξάντλητος. Ὅσοι περισσότερον καὶ εὐσεβέστερον μελετᾶται ἡ Γραφή ἐπὶ τοσοῦτον καὶ νέα νοήματα μὲ γεωμετρικὴν αὐξήσιν ἀναφαίνονται. Ὅσοι περισσότερον ἀνασκάπτεται ἐπὶ τοσοῦτον καὶ νέα βᾶθι ἀνεξιχνιάστου σοφίας ἀνακαλύπτονται εἰς τὸ ἀνεξάντλητον τῆς Γραφῆς χαλκωρυχεῖον. Πῶς τόσα βιβλία παρεδόθησαν εἰς τὴν λήθην ἢ ἀπλῶς καὶ ἱστορικῶς εἶναι γνωστὰ ἐν ᾧ μόνη ἡ Γραφή καὶ μετὰ τόσας χιλιετηρίδας κυριαρχεῖ τοῦ κόσμου; Πῶς τὸ μικροσκοπικὸν τοῦτο βιβλίον μελετᾶται καὶ πολεμεῖται ἐπὶ τόσας χιλιετηρίδας καὶ ἀντὶ νὰ φθίβῃ διαρκῶς παρουσιάζεται μᾶλλον μυστη-

ριώδες, άγνωστον και έκλαιμπρον;

Δέν είναι και τούτο όπως και τόσα άλλα απόδειξις τρανωτάτη τής θεοπνευστίας τής Γραφής; Ο χρόνος και ο χώρος δέν μου επιτρέπουν νά έκταθώ περισσότερον αλλά και τά ελάχιστα ταύτα είναι αρκετά ίνα λάβη πās πιστός μίαν έστω και άμυδράν ιδέαν τής άνοησίας τών άρνούμενων τήν Θεοπνευστίαν τής Γραφής ίνα μή τι χειρόν είπωμεν. Έκ τών όλίγων τούτων κατά τó εξ **όνυχος τόν λέοντα** πείθεται τις περί τής σταθερότητος τών έπιχειρημάτων τών πιστών και τής σαθρότητος τών έπιχειρημάτων τών άπίστων.

ΣΤΗΛΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ
ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Έπειδή πανταχόθεν δι' έπιστολών προσκαλούμεθα ίνα άντιδράσωμεν κατά τής μυθιστοριογραφίας και τών ληστρικών και πορνικών διηγημάτων δι' ήθικών διηγημάτων και έχοντες ύπ' έψει ότι ή σύγχρονος άνθρωπότης κουρασμένη από τά μεγάλα και σοβαρά ζητήματα που τήν άπασχολούν άρέσκεται πολύ εις τήν ελαφράν λεγομένην φιλολογοίαν ίνα ξεσκάση και διá τών τοιούτων μελετών ποικίλη και ξεκουράση τó πνεύμα και τήν ζωήν της, εις τó εξής θά καταχωρώμεν διάφορα ήθικά διηγήματα εις τó περιοδικόν μας. Τά πάντα τοίς πási πρέπει νά γίνωμεν ίνα πάντως τινας σώσωμεν, κατά τó παράγγελμα και τó παράδειγμα του εύρανοβάμνονος Παύλου. Άφ' ού δυστυχώς ή πλειονότης του κόσμου ή δέν δύναται ή δέν θέλει νά μας παρακολουθήση εις τά ύψηλά ζητήματα, κατ' ανάγκην και εξ άγάπης και έκ καθήκοντος θά κατέλθωμεν ήμεις εις τó επίπεδον τών πολλών ίνα κατ' όλίγον τούς ελκύσωμεν άν όχι πρós τά ύψηλά τουλάχιστον πρós τά ήθικά (έστω και ελαφρά) άναγνώσματα. Και έν πρώτοις άρχόμεθα νά δημοσιεύωμεν μεταφράσεις έκ του Ιταλικού ένός μεγάλου σοφού τός όποιος είχε τήν εύγενή καλωσύνην νά μάς άποστείλη ó μεταφραστής, εις σεβαστός και σφός κληρικός όστις έπ' άρκετόν διέμεινεν έν Ευρώπη και όστις και διá του κηρύγματος και διá τών συγγραμμάτων του και πρóπαντός διá του σεμνού και μελιχίου χαρακτήρος του άνέδειξεν έκυτόν σέμνωμα τής Έκκλησίας.

ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Κάποτε ήτο εις καλός κύριος, όστις ειχεν εις τήν κατοχήν του πολλά αγαθά, και εις τήν ύπηρεσίαν του πολλούς ύπηρέτας. Οι ύπηρέται επαινούντες τόν κύριόν των, έλεγον: «Δέν εινε επί τής γής καλλίτερος από τόν ιδιόν μας κύριον. Αυτός μάς διδει νά τρώωμεν πλουσιοπαρόχως, μάς προμηθεύει καλά ένδύματα και μετά λόγου και επεικειας επιβάλλει εις ήμάς νά εργαζώμεθα. Ούτε ύβρεις ποτέ, ούτε ποτέ μνησικακίαι δέν όμοιάζει καθολοκληρίαν πρós τούς άλλους κυρίους, όστινες μεταχειρίζονται τούς ύπηρέτας

των χειρότερα από τά ζώα: τούς τιμωροῦσι διá τó τίποτε, και δέν έχουσι ποτέ μίαν λέξιν καλήν νά τούς είπωσιν. Ο ιδιός μας αγαπώ ήμάς, μάς μεταχειρίζεται μετά πραότητος, και μετ' αγαθότητος μάς όμιλει: δέν δυνάμεθα νά εύρωμεν καλλίτερον».

Τουτουτρόπως οι ύπηρέται άνεκοιμάζον τόν κύριόν των. Άλλ' ó διάβολος ήτο ώργισμένος, διότι τούς έδλεπε νά ζώσι κατ' αυτόν τόν τρόπον έν άρμονία μετά του κυρίου των. Ούτος έλαβεν ένα έκ τών ύπηρέτων του κυρίου έκείνου, όνόματι Άλέδ, και, όταν τόν έδέσποσε, τώ υπέβαλλε νά ώθήσῃ εις άμαρτίαν τούς άλλους ύπηρέτας.

Μίαν ήμέραν λοιπόν, κατά τήν όποιαν οι ύπηρέται άνεπαύοντο και επήνουν τόν κύριόν των, ó Άλέδ έλαβε τόν λόγον και ειπεν. «Άδελφοί μου, σείς έχετε άδικον τού νά έγκωμιάζετε τήν καλωσύνην του κυρίου σας. Ένώσῃ εξακολουθεíte νά κάμνετε όλας τās θελήσεις του, και αυτός ó διάβολος θά έγίνετο καλός. Ημείς ύπηρετούμεν καλώς τόν κύριόν μας, τόν ύπακούομεν εις όλα, επιτελούμεν και αυτάς τās εξαχίστας αυτού διαταγās, προφθάνομεν εις πās έν επιθυμίαν του, πώς θά ήδύνατο νά μή εινε καλός μαζί μας. Έάν όμως εφερόμεθα διακροτρόπως, εάν τώ εκάμναμεν κακόν, θά έγίνετο ακριβώς όπως και οι άλλοι, και όά μας εκάμνε, κάλλιον ειπειν, νά ύποφέρωμεν περισσότερο τών όσων δέν κάμνουσιν οι κύριοι, οι πλέον σκληρότεροι.

Ηγέθη έκ τούτου μία συζήτησις άναμεταξύ τών άλλων ύπηρέτων και του Άλέδ. Συνεζήτησαν ούτοι και εκάμαν έν στοίχημα. Ο Άλέδ έστοιχημάτισε τού νά κάμη νά όργισθή ó αγαθός του κύριος: εάν δέν έπετύγχανε, θά έγανε τó ωραιόν του φόρεμα τής έορτής: εάν εξεναντίας έπετύγχανεν, εκαστος εξ αυτών θά τώ έδιδε τά ιδικά του. Προσέτι οι ύπηρέται υπεσχέθησαν τού νά τον υπερασπισθώσιν άπέναντι του κυρίου των, και νά τον έλευθερώσωσιν έν περιπτώσει καθ' ήν ήθελε τεθή εις τήν φυλακήν. Τό στοίχημα έγέγετο παραδεκτόν. Τήν πρώτην τής έπαύριον ó Άλέδ άνήγγειλεν, ότι θά εκάμνε τόν κύριόν των νά όργισθή. Ο Άλέδ ήτο επιτετραμμένος επί του ποιμνιστάσιου, επιτηρών και επιμελούμενος τά πρόβατα, τά όποια ήσαν έκ του γένους τών καλλιτέρων προβάτων. Έκείνην τήν πρώτην ένώ ό καλός κύριος εισήρχετο εις τó ποιμνιστάσιον μετά φιλοξενουμένων επισκεπτών του, εις τούς όποιους ήθελε νά δείξῃ τά καλλίτερα του κριάρια, τά όποια περι πολλού έποιετο, ó δουλος του διαβόλου εκάμε σημετον εις τούς συντρόφους του ως διá νά τούς είπη. «Παρατηρήσατε τώρα θά τόν κάμω νά όργισθή».

Οι ύπηρέται προσέτρεξαν, και οι μὲν παρετήρουν από τήν θύραν, οι δέ άλλοι από τās σχισμάδας του μανδρωμένου χαρακώματος. Ο διάβολος δέ, άναρριχηθείς και αυτός επί ένός δένδρου, παρετήρει έκείθεν πρós τήν αύλήν και τήν μάνδραν διá νά δλέψη καλλίτερον πώς ó δεσποζόμενος ύπ' αυτού θά εισήγασε δι' αυτόν. Αφού περιεπάτησεν όλίγον τούς επισκέπτας του έν τή αύλή, τούς εισήγαγεν] έπειτα εις τήν μάνδραν τών προβάτων, και εκεί ήρχισε νά τούς έπιδεικνύη τούς κριούς και τās προβατίνας. Προσέπαθει δέ ó καλός κύριος νά τούς κάμη νά ίδωσι τούς κριούς τούς πλέον αξιολογωτέρους. (Άκολουθεί)